

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 11^{ΗΣ} ΜΑΪΟΥ 1957

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Η. ΠΟΥΛΙΤΣΑ

ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΓΓΚΟΥ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΟΥ

Ἡ Ὀλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας, συνελθοῦσα τῇ 11^ῃ Μαΐου 1957, ἡμέρα Σαββάτου, ὥρα 6^ῃ μ. μ., ὑπεδέχθη ἐπισήμως τὸ νέον τακτικὸν μέλος αὐτῆς ἐν τῇ Τάξει τῶν Ἡθικῶν καὶ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **Παν. Μπρατσιώτην**.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ὁ Πρόεδρος κ. **Παν. Πουλίτσας**, κηρύξας τὴν ἔναρξιν τῆς συνεδρίας, ἐχαιρέτισεν, ὡς κατωτέρω, τὸ νέον τακτικὸν μέλος τῆς Ἀκαδημίας κ. **Παν. Μπρατσιώτην** καὶ ἐπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὰ διάσημα καὶ τοὺς τίτλους τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ.

Ἀσμένως πάνυ, ἀγαπητὲ κ. Συνάδελφε, σὲ ὑποδέχεται καὶ ἐπισήμως σήμερον ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ὡς τακτικὸν μέλος αὐτῆς ἐν τῇ Τάξει τῶν Ἡθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, πρὸς πλήρωσιν ἑδρας Θεολογίας. Τῆς θείας ταύτης ἐπιστήμης ἀνεδείχθης πεπνυμένος μυσταγωγὸς καὶ ἱεροφάντης, ὄρμηθεις εἰς αὐτὴν ἀπὸ κλίσεως βαθείας καὶ ζήλου ἱεροῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ παραδόσεως καὶ εὐλογίας πατρικῆς. Ἄλλοι δύνανται νὰ ματαιοφιλοτιμῶνται, ὅτι ἐκκληρονόμησαν παρὰ τῶν γονέων των σημαίνοντα δῆθεν οἰκογενειακὰ ὀνόματα, πλοῦτη, κοσμικὴν φήμην καὶ δόξαν καὶ ἄλλα μάταια ὑλικά ἀγαθὰ. Σὺ ὅμως ἐκκληρονόμησας παρὰ τῶν εὐσεβεστάτων γονέων σου ἀσυγκρίτως σπουδαιότερα καὶ ἀνώτερα ἐκείνων ἠθικὰ ἀγαθὰ, καὶ δὴ τὴν βαθεῖαν εὐσέβειαν καὶ πάσας τὰς παρομαρτούσας αὐτῇ χριστιανικὰς ἀρετάς, τὴν ἀγαθότητα, τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν ἀγάπην, τὴν θεῖαν ἀγάπην, ἣν ὁ Κύριος συνέστησε τοῖς μαθηταῖς καὶ ὁπαδοῖς Αὐτοῦ ὡς τὸ κύριον διακριτικὸν γνώρισμα αὐτῶν. Ὅσοι εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσωσι τὸν σεβάσιμον Πατέρα καὶ Πρεσβύτερον, τὸν διὰ παντὸς τοῦ βίου ἑαυτὸν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν διακονίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ ἀφιερῶσαντα, ἔν τε τῷ θυσιαστηρίῳ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, πάντες

οὔτοι δύνανται νὰ ἐκτιμήσωσι τὸν πλοῦτον τῆς πατρικῆς πνευματικῆς καὶ χριστιανικῆς κληρονομίας.

Ἡ εὐλογία αὕτη ἐπέβαλλε καὶ τὸ καθήκον τῆς περαιτέρω καλλιέργειας καὶ ἀξιοποιήσεως τῆς πατρικῆς κληρονομίας. Τὸ δὲ καθήκον τοῦτο μετετρέπη καὶ διμορφώθη ἔνωρὶς εἰς πόθον ζωηρόν, πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ ὁποίου ἀφωσιώθης ἔκτοτε ὀλοφύχως, μεθ' ἱεροῦ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ, εἰς τὴν σπουδὴν τῆς θείας ἐπιστήμης, προπαρασκευασθεὶς ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ καὶ φοιτήσας ἀκολούθως ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τοῖς Γερμανικοῖς Πανεπιστημίοις, ἀείποτε ἀριστεύων. Αἱ λαμπραὶ αὐταὶ σπουδαὶ ἀπέδωκαν ταχέως πλουσίους καὶ ἀγλαοὺς πνευματικοὺς καρπούς, συγγραφὰς καὶ μελέτας ἐμβροθεῖς καὶ περισπούδαστους, ἀναγομένας εἰς τὴν Παλαιὰν καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ εἰς ἄλλα συναφῆ καὶ ἐπίκαιρα ἐκκλησιαστικὰ καὶ κοινωνικὰ θέματα, αἵτινες πάλιν σοὶ ἤνοιξαν ταχέως τὰς θύρας τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἵνα κοσμήσῃς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ τακτικὴν ἔδραν τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ τῆς Ἑρμηνείας αὐτῆς κατὰ τοὺς Ο', εἰς ὃν ἐπιστημονικὸν κλάδον εἰδικώτερον ἀφιερώθης. Ἐκτοτε, παραλλήλως πρὸς τὴν εὐδοκιμωτάτην πανεπιστημιακὴν διδασκαλίαν, συνεχίζεται ἀκαταπαύστως δαφιλῆς καὶ λιπαρὰ ἡ πνευματικὴ καρποφορία δι' ἀξιολογωτάτων συγγραφεῶν, δι' ὧν πλουτίζεται ἡ ἑλληνικὴ θεολογικὴ γραμματεία καὶ τιμᾶται ἡ ἑλληνικὴ ἐπιστήμη καὶ ἐν τῷ διεθνεῖ ἐπιστημονικῷ θεολογικῷ κόσμῳ. Ἡ πλουσία αὕτη εἰς ποσὸν τε καὶ ποιὸν ἐπιστημονικὴν δρᾶσιν καὶ παραγωγῇ, περὶ ἧς θὰ διαλάβῃ εἰδικώτερον ἁρμοδιώτερος συνάδελφος, πλαισιουμένη ὑπὸ σεμνοτάτου ἠθους, ἀπροσποιήτου μετριοφροσύνης καὶ ἄλλων ἐξόχων ἀρετῶν, αἵτινες σὲ περικλοσμοῦν, ἤνοιξε τὴν πύλην καὶ τοῦ ἀνωτάτου τούτου πνευματικοῦ ἰδρύματος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπισήμως καὶ ἀσπασίως σὲ ὑποδεχόμεθα σήμερον.

Ὡς καὶ προσφάτως, κατὰ τὴν ὑποδοχὴν ἄλλον ἀγαπητοῦ συναδέλφου, ἔλεγον, πᾶσαι αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι ποθειναὶ καὶ ζηλωταί, καὶ τὰ ἀντικείμενα καὶ προβλήματα, περὶ ἃ ἀσχολοῦνται προκαλοῦσι τὸ διαφέρον τοῦ διανοητικοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ μεμονωμένως ἐκάστη, ἄλλη τούτου καὶ ἄλλη ἐκείνου. Ὁ κλάδος ὅμως τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, ὃν εἰδικώτερον θεραπεύεις, τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ τῆς Ἑρμηνείας αὐτῆς, προκαλεῖ τὸ διαφέρον παντὸς εὐσεβοῦς ἀνθρώπου, διανοητικοῦ τε καὶ μὴ. Καὶ ὅσον ἀνωτέρα, ἀλλὰ πραγματικὴ καὶ οὐχὶ ἐπιφανειακὴ καὶ ἐπιπολαία, εἶναι ἡ μόρφωσις, τοσοῦτο προσφιλεστέρα καθίσταται καὶ εἰς ἔντονον ψυχικὴν ἀπαίτησιν ἡμῶν ἀνταποκρίνεται ἡ μελέτη καὶ σπουδὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, παραλλήλως πρὸς τὴν τῆς Νέας. Ὁ διαπρεπὴς σοφὸς καὶ ἀληθῶς φιλελεύθερος Ἀγγλος πολιτικὸς Γλάδστον, ἐρωτηθεὶς τίνα βιβλία ἤρεσκον αὐτῷ περισσότερον, ἀπεκρίθη: «Ἡ Ἱερὰ Βίβλος καὶ τὰ Ἔπη τοῦ Ὀμήρου. Ἀυτὰ ἔχω πάντοτε ὑπὸ τὸ προ-

σκεφάλαιόν μου». Πράγματι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἔχει μεγίστην σπουδαιότητα οὐ μόνον ἀπὸ ἐπόψεως χριστιανικῆς πίστεως, ἀποτελοῦσα προπαιδείαν καὶ προϋπόθεσιν πρὸς κατανόησιν τῆς Καινῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ θρησκευολογικῆς, ιστορικῆς, παιδαγωγικῆς καὶ κοινωνιολογικῆς ἐπόψεως, ἔτι δὲ καὶ λογοτεχνικῆς, ἀποτελοῦσα πλουσίαν καὶ ἀστείρευτον πηγὴν ἠθικῶν διδασκαλιῶν καὶ ἄλλων συναφῶν γνώσεων, ἐξ ἧς ὁ εὐσεβῆς ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀντλή ἐκάστοτε πλεῖστα σοφὰ καὶ ἐποικοδομητικὰ διδάγματα, πρόσφορα εἰς πᾶσαν τοῦ βίου περίστασιν, καὶ μάλιστα ἐν δοκιμασίαις καὶ θλίψεσι τῆς ψυχῆς, ὡς καὶ δύναμιν πρὸς ἀνάτασιν ψυχικὴν, θεοσέβειαν καὶ κατανόησιν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν.

Ἐπ' ἴσης πλουσία καὶ ἀξιολογωτάτη ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ κοινωνικὴ δρασίς σου διὰ τῆς πεφωτισμένης ἐξετάσεως τῶν ἐκάστοτε προβαλλομένων σπουδαίων ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων καὶ διὰ τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς εἰς τὴν διοίκησιν καὶ τὸ ἔργον κοινωφελῶν ἰδρυμάτων.

Τοιαύτην, ἀγαπητὴ συνάδελφε, λαμπρὰν στολὴν πνεύματος καὶ ψυχῆς φέρων, εἰσελθε ἔνδον εἰς τὸ ἱερόν τοῦ ἀνωτάτου τούτου πνευματικοῦ ἰδρύματος, καὶ δέξαι τὰ ἀκαδημαϊκὰ διάσημα, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐγκαρδίων συγχαρητηρίων τοῦ σώματος καὶ τῶν θερμοτάτων εὐχῶν αὐτοῦ ὑπὲρ μακρότητος ἡμερῶν καὶ ὑγείας ὑμῶν καὶ ἀπροσκόπτου συνεχίσεως τοῦ λαμπροῦ ἐπιστημονικοῦ ἔργου ὑμῶν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης καὶ εἰς δόξαν Θεοῦ.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΤΙΚΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ

Μετὰ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Προέδρου τῆς Ἀκαδημίας, ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. **Δημ. Μπαλάνος**, παρελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, προσεφώνησε, κατόπιν ἐντολῆς τῆς Συγκλήτου, ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀκαδημίας, ὡς κατωτέρω, τὸν κ. **Παν. Μπρατσιώτην**.

Συμφώνως πρὸς τὸν Ὁργανισμὸν τῆς Ἀκαδημίας, μετὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Προέδρου χαιρετισμὸν τοῦ νεοεκλεγέντος μέλους, ὁ ὀριζόμενος ὑπὸ τῆς Συγκλήτου ἀκαδημαϊκὸς ἐκθέτει τὴν δρασίαν τούτου εἰς γενικὰς γραμμὰς.

Χαίρω, ὅτι εἰς ἐμὲ ἔλαχεν ὁ κληρὸς νὰ ἐξάρω τὴν δρασίαν τοῦ νεοεκλεγέντος ἀκαδημαϊκοῦ, καθηγητοῦ Παναγιώτου Μπρατσιώτη, τοῦ ὁποίου παρηκολούθησα τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξέλιξιν ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπιστημονικῶν του βημάτων. Καὶ ἐκ τῶν προτέρων ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἐξέλιξις αὕτη εἶναι λίαν ἱκανοποιητικὴ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ νεοεκλεγέντος συναδέλφου, συνεχίζοντος τὰς παραδόσεις τῶν προκατόχων του ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ θεολόγων, ἥτοι τῶν ἀρχιεπισκόπων Ἀθηνῶν Χρυσόστομον Παπαδοπούλου καὶ Χρυσάνθου Φιλιππίδου καὶ τῶν καθηγητῶν Κωνσταντίνου Λυοβουνιώτη καὶ Γρηγορίου Παπαμαχάη.

Ὁ κ. Παναγιώτης Μπρατσιώτης, γεννηθεὶς ἐν Θήβαις τὸ 1889, τέκνον εὐσεβῶν γονέων, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν του, ἐνεγράφη εἰς τὴν θεολογικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου, συμπληρώσας τὰς σπουδὰς του εἰς γερμανικὰ πανεπιστήμια. Τὸ 1918 ὠνομάσθη διδάκτωρ τῆς θεολογίας, τὸ 1924 ὑφηγητὴς, τὸ 1925 ἔκτακτος καθηγητὴς καὶ τὸ 1929 τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. Τὸ 1954 ἐξελέγη ἀντιπρόεδρος τοῦ Πανεπιστημίου, διατελέσας πρόεδρος κατὰ τὸ πανεπιστημιακὸν ἔτος 1955-1956. Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 12ης Μαΐου 1955 ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημίας.

Καὶ νῦν προβαίνω εἰς ἐξέτασιν τῆς ἐπιστημονικῆς δράσεως τοῦ κ. Μπρατσιώτη.

Αἱ κυριότεραι ἐκδοθεῖσαι αὐτοτελῶς ἐρμηνευτικαὶ ἐργασίαι τοῦ κ. Μπρατσιώτη εἶναι αἱ ἑξῆς:

α') Ὑπόμνημα εἰς τὴν πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου (1923). Ὁ καθηγητὴς *Lietzmann* (*Berlin*) χαρακτηρίζει τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ὡς «ἐμπεριστατωμένον, ρουνεχὲς καὶ σοφόν». Ὁ δὲ καθηγητὴς *Dobschütz* ἐξαίρει τὸ ὅτι ὁ κ. Μπρατσιώτης ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς τε παπύρους καὶ σύμπασαν τὴν νεωτέραν γραμματείαν, καὶ ὅτι τὸ ὑπόμνημά του διακρίνεται ἐπὶ ἡρέμῳ καὶ πραγματικῇ σαφηνείᾳ καὶ νηφαλιότητι.

β') Αἱ ὧδαι τῶν ἀναβαθμῶν τοῦ Ψαλτηρίου (1928). Ὁ καθηγητὴς *Grandclaudon* (*Montpellier*) ἀναγνωρίζει τὸ ἔργον τοῦτο ὡς πλήρες, σαφὲς καὶ βαθύ, καὶ ὅτι ὁ συγγραφεὺς του κ. Μπρατσιώτης κατέχει διακεκριμένην θέσιν μεταξὺ τῶν συγχρόνων κριτικῶν.

γ') Ὑπόμνημα εἰς τὸ φιλοσοφικώτερον καὶ δυσληπτότερον βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὸν Ἐκκλησιαστήν (1951). Ὁ καθηγητὴς *Tourinay* χαρακτηρίζει τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ὡς πραγματικῶς ἐπιστημονικὸν καὶ βαθυστόχαστον.

δ') Σπουδαιοτάτη εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Μπρατσιώτη ἐρμηνεία τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου. Ὁ Μπρατσιώτης, μακρὰν πάσης ὑποκειμενικότητος καὶ ἐξεζητημένον παρερμηνειῶν, παρέχει μίαν, κατὰ τὸ δυνατόν, νηφάλιον ἐρμηνείαν, στηριζομένην ἐπὶ γραμματικῆς καὶ ἱστορικῆς μεθόδου, καὶ δεικνύει τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἀποκαλύψεως ἐπὶ τῆς ὀρθοδόξου λατρείας. Ὁ καθηγητὴς *Bonsirven* (*Βιβλ. Ἰνστιτούτου Ρώμης*) χαρακτηρίζει τὴν ἐργασίαν τοῦ κ. Μπρατσιώτη εἰς τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ὡς «ῥιμικὸν καὶ οὐσιώδη καρπὸν πολυχρονίων μελετῶν, στηριζομένων ἐπὶ εὐρυτάτης χρήσεως ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐρμηνευτικῶν». Ὁ καθηγητὴς *Bénoît* ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Μπρατσιώτη ἐρμηνεία τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι ἔργον «περιποιοῦν τιμὴν εἰς τὴν σύγχρονον ἑλληνικὴν ἐρμηνευτικὴν». Αἱ ἀσφαλέςταται πληροφοροῖαι, ἃς παρέχει, ἀποτελοῦν ἀξιολογώτατα ἐπιστημονικὰ ἐχέγγυα. Ὁ καθηγητὴς *Dumont* λέγει περὶ τῆς ἐρμηνείας ταύτης ὅτι εἶναι καὶ ἀξιοσημείωτον τρόπον πλήρης.

ε) Περιοπούδαστος πανθομολογείται ἢ ὑπὸ τοῦ κ. Μπρατσιώτη συγγραφή τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην (1937). Τοιοῦτοτρόπως ὁ καθηγητὴς *Dennefeldt* (Στρασβούργου) λέγει: «δὲν διατάζομεν νὰ τὴν κατατάξωμεν μεταξὺ τῶν ἀρίστων εἰσαγωγῶν εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην».

Ὁ καθηγητὴς *Eissfeldt* λέγει ὅτι ἡ Εἰσαγωγή αὕτη εἶναι ἡ πρώτη ἑλληνιστὶ γραφεῖσα, ἀνταποκρινομένη εἰς τὰς ἀξιώσεις τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης.

Ὁ καθηγητὴς *Zorell* (Ρώμη) λέγει: «Ἡ προκειμένη Εἰσαγωγή εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου καὶ μορφῆς, μὴ ἔχουσα νὰ φοβηθῆ τὴν σύγκρισιν πρὸς παρόμοια ἔργα τῆς Αὐσεως, ἀνταποκρίνεται δαυριλῶς πρὸς τὸν προτεθέντα σκοπὸν».

Ὁ καθηγητὴς *Procksch* (*Erlangen*), μετὰ μακρὰν εὐνοϊκωτάτην κρίσιν, ἐπάγεται· «Ὁ καθηγητὴς Μπρατσιώτης ἀποδεικνύει ἀξιοθαύμαστον γνῶσιν τῆς τε προτεσταντικῆς καὶ τῆς ρωμαιοκαθολικῆς καὶ ἐννοεῖται καὶ τῆς ὀρθοδόξου γραμματείας. Ἐξ ἐπόψεως ἐπιστημονικῆς κινεῖται μετὰ τοσαύτης οἰκειότητος ἐπὶ τοῦ κειμένου καὶ κατέχει τὴν ποικίλην γραμματείαν τόσον ἀσφαλῶς, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀντλή παρ' αὐτοῦ συμβουλὰς πᾶς θεολόγος δυνάμενος νὰ ἐννοῇ τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἄνευ ἑλληνικῶν δὲν ὑπάρχει θεολογία».

Ὁ καθηγητὴς *Junker* λέγει, ὅτι «ἔργον, οἷον τὸ προκείμενον, προκαλεῖ τὴν εὐχὴν ὅπως, μάλιστα μεταξὺ τῶν νεωτέρων, ἐπιστημονικῶν ἡμῶν ἔργων ἐνασχοληθῶσί τινες καὶ περὶ τὴν νεοελληνικὴν γλῶσσαν, ὅπερ δὲν θὰ ἦτο τὸ παράπαν δυσχερὲς διὰ τὸν γινώσκοντα τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν». Ὁ δὲ καθηγητὴς *Adolf Wendel* (*Breslau*) χαρακτηρίζει τὸν κ. Μπρατσιώτην ὡς «ἰθύνουσαν προσωπικότητα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς βιβλικῆς ἐπιστήμης καὶ ὡς πολὺ γνωστὸν εἰς τὸν διεθνή καὶ οἰκουμενικὸν θεολογικὸν κόσμον».

Ὁ κ. Μπρατσιώτης συνέγραψεν ἐσχάτως καὶ ἐρμηνεῖαν εἰς τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, ἧς ἐξεδόθη ἤδη τὸ α' τεῦχος ἐκ 12 κεφαλαίων (1956). Καὶ τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ κ. Μπρατσιώτη εἶναι ἀξιολογώτατον τόσον ἀπὸ θεολογικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ φιλολογικῆς ἀπόψεως.

Ὁ κ. Μπρατσιώτης ἔχει συγγράψει καὶ πολλὰς ἄλλας, περὶ τὰς 45, θεολογικοῦ περιεχομένου μελέτας, ἀναφερομένας ἰδίως εἰς τὸν ἐρμηνευτικὸν κλάδον καὶ μάλιστα περὶ τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τῆς μεταφράσεως τῆς καλουμένης τῶν Ο', ὡς καὶ εἰς ζητήματα τῆς βιβλικῆς ἱστορίας. Περὶ πολλῶν ἐξ αὐτῶν εὐμενέστατα ἐξεφράσθησαν οἱ κριτικοί, ὡς ὁ *Stier*, ὁ *Junker* καὶ ἄλλοι.

Ὁ κ. Μπρατσιώτης ἠσχολήθη καὶ περὶ προκύπτοντα θεολογικὰ θέματα γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος. Τοιαῦτα θέματα εἶναι κυρίως περὶ τῆς καλουμένης Οἰκουμενικῆς θεολογικῆς κινήσεως, περὶ τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικῶν χειροτονιῶν, ὡς καὶ διὰ τὴν

σχέσιν πολιτείας και ἐκκλησίας. Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν συμφωνῆ τις ἢ οὐ πρὸς τὰς ἐν πνεύματι συντηρητικῶ διατυπωθείσας ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων ἀπόψεις τοῦ κ. Μπρατσιώτη, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῆ τὴν σοβαρότητα και τὴν καλὴν πίστιν τούτου.

Τοιαύτη, εἰς γενικωτάτας γραμμάς, ἢ ἀξιολογωτάτη δρᾶσις τοῦ κ. Μπρατσιώτη, ὅστις εἰς τὸν διεθνῆ ἐπιστημονικὸν κόσμον ἀξιοῦται πάσης ἐκτιμήσεως και θεωρεῖται εἰς τῶν ἀξιοτέρων συγχρόνων ἐρμηρευτῶν. Οὕτω, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γλασκώβης κληθεὶς, ἀνεκηρύχθη ἐπίτιμος διδάκτωρ (1951). Κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Στρασβούργου ἐδίδαξε θεολογικά τινὰ μαθήματα (1952). Ὑπὸ τῆς φλαμανδικῆς ἀκαδημίας τῶν Βρυξελλῶν ὠνομάσθη ξένος ἐταῖρος αὐτῆς (*Membre Associé*) (1955).

Ὁ κ. Μπρατσιώτης, ἐπὶ τούτοις, ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς πολλὰ θεολογικά συνέδρια, και διὰ διαλέξεων, ἄρθρων ἐκλαϊκευτικῶν, ἰδρύσεως συλλόγων και σωματείων κοινωνικοῦ και θρησκευτικοῦ περιεχομένου, προσεπάθησε νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον εὐρύτερων κύκλων διὰ σχετικὰ ζητήματα.

Τοιοιουτρόπως ὁ κ. Μπρατσιώτης πληροῖ πάντας τοὺς ὄρους τῆς ἐκλογῆς του, ἐφόσον, κατὰ τὸν Ὅργανισμὸν τῆς Ἀκαδημίας, «Τακτικὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας ἐκλέγονται Ἕλληνες διακρινόμενοι εἰς τὰς ἐπιστήμας, τὰ γράμματα ἢ τὰς καλὰς τέχνας διὰ σπουδαίων ἔργων».

Ἀγαπητὲ συνάδελφε, ἐκφράζων πρὸς ὑμᾶς θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν μέχρη τοῦδε δρᾶσίν σας, εὐχομαι, ὅπως ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν συνεχίσητε ταύτην ἐπ' ἀγαθῶ τῆς ἐπιστήμης και τῆς ἐκκλησίας, ἢ ἀλληλεπίδρασις τῶν ὁποίων εἶναι ἐπ' ἀγαθῶ ἀμφοτέρων.

*

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΟΥ

Ἀκολούθως ὁ νέος Ἀκαδημαϊκὸς κ. Παν. Μπρατσιώτης, παρελθὼν εἰς τὸ βῆμα, ἠὐχαρίστησε διὰ τὴν ἐκλογήν του ὡς μέλους τῆς Ἀκαδημίας, εἶτα δ' ἀνέπτυξε τὸ θέμα:

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΣΕΙ

Μακαριώτατοι¹, Σεβασμιώτατοι,
κ. Ὑπουργέ, κ. Πρόεδρε,
φιλόμουσος ὁμήγουρι.

Ἐμφανιζόμενος μετὰ τινος καθυστερήσεως, λόγῳ ἄλλων βαρέων καθηκόντων², μόλις σήμερον ἐπισήμως ἐνώπιον τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ὡς τακτικὸν αὐτῆς μέλος, αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν πρῶτον μὲν τὰ ἐκφράσω τὰς ἐγκαρδίου

¹ Παρίσαντο οἱ Ἀρχιεπίσκοποι Ἀθηνῶν και Κύπρου.

² Πρόκειται περὶ τῆς μεσολαβησῆσας πρυτανείας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ (1955-56).